

Als mijn dochter
**GUSTAVO
MALAJOVICH**

X
XANDER
THRILLER

DE PANIEK VAN EEN VADER ALS
ZIJN KIND VERDWIJNT

Gustavo Malajovich

Als mijn dochter

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *El jardín de bronce*
Oorspronkelijke uitgever: Random House Mondadori
Vertaling: Imke Zuidema & César Noordewier
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: HBO Latin America
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2012 Gustavo Malajovich
Copyright © 2018 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2018

ISBN 978 94 0160 882 4 | NUR 332

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vrouw Paula, die mij tijdens al mijn omzwervingen heeft bijgestaan.

Voor mijn kinderen María en Theo. Als ze later groot zijn mogen ze dit boek lezen. (Als het maar niet te snel al zover is.)

*Het kwaad is als de twee zijden van een munt. De ene maakt
me tot een martelaar, de andere tot een zondaar.
Wanneer ik de munt laat rondtollen, zijn de twee zijden nau-
welijks meer van elkaar te onderscheiden.*

*Nu eens martelaar dan weer zondaar.
Daar de rondtollende munt
de zijde van het kwaad behoudt.*

*Ernesto Danubio
'Janus', ongepubliceerde tekst*

Proloog

16 december 1987

Er is vandaag bij het ravijn iets verschrikkelijks gebeurd.

Ik heb vader moeten vermoorden.

Het is mij een raadsel waar ik de kracht vandaan haal om het op te schrijven. Het voelt alsof mijn zintuigen overspoeld worden terwijl ik ondergedompeld zit in een bak met troebel water.

Ik bevind me in mijn kamer en hoor het nerveuze stemgeluid van de mensen thuis die al naar hem vragen. Logisch. Normaal gesproken is vader 's avonds voor achten thuis om bij het avondeten aan het hoofd van de tafel plaats te nemen. Het is al half tien en hij is er nog steeds niet. Ik meen het nerveuze keelgeluid dat Reba bij het praten maakt op te vangen, een soort gefluister vermengd met een astmatische ademhaling. 'Zou hij soms oponthoud op de kade hebben? Zou hij soms zijn blijven kletsen met de werklui? Zal ik de bar van Farías even bellen?'

Hij komt niet meer, Reba. Vergeet het maar.

Vader is te pletter gevallen en ligt plat op zijn rug met zijn ogen wijd open. Ik kon die ogen zelfs van een afstand nog zien. Niets wijst erop dat hij dood is, hooguit het feit dat een van zijn benen in een nogal merkwuurige hoek ligt. Op zijn gezicht zie ik die viriele uitdrukking die hem eigen was, maar nu opgesierd met een onverwachte zweem van verrassing.

Mijn herinneringen aan de gebeurtenissen zal ik tot in detail noteren, zodat een en ander duidelijk staat vastgelegd in dit dagboek.

Ik was zoals altijd al vroeg in de weer geweest. Het water in de rivier stond al niet meer zo hoog, de eilandjes stonden niet meer onder water

en de drogere lucht die ik nu inademde kreeg die prettige weldadigheid die ik zo waardeer. Ik probeer altijd snel klaar te zijn met het traject, zodat ik langer in het atelier kan vertoeven. Dus ik haastte me, en terwijl ik gestaag doorroeide probeerde ik de muggen weg te jagen die op de zweetdruppels op mijn voorhoofd afkwamen. Ik legde de sloep aan, en begaf me op het rotsige paadje. Ongezien kwam ik het atelier binnen.

Even later was ik weer in mijn element en hield een gietstuk stevig vast zodat het niet uit mijn handen zou vallen door de hitte en de weerspiegeling in mijn ogen van het metaal dat langzaam de gewenste vorm begon te krijgen, toen ik door het raam aan de westkant mijn vader tussen twee grote rubberbomen zag staan. Ik keek op zijn rug, zoals bijna altijd als ik mijn vader in het oog kreeg, op zijn rug of een klein beetje van opzij. Dan stond hij altijd te denken met een houding waaruit zelfs minachting sprak voor de lucht die hem omgaf. Ik zag zijn nek en zijn massieve hoofd met het kortgeknipte grijze haar en twee kleine oren die amper groot genoeg leken om zijn bril op te laten rusten, een bril met een hoornen montuur en met de kleur van een oude verweerde zeeschelp. Het verbaasde me niets dat hij in zijn rechterhand een oude wasknijper omhooghield. Met duim en wijsvinger drukte hij op de knijper om hem te openen, waarna hij deze zelfde beweging met alle vingers uitvoerde, duim en middelvinger, duim en ringvinger, duim en pink. Alleen al door het kijken naar die laatste beweging kreeg ik pijn in mijn vingers. Vader bleef altijd nauwgezet de oefeningen doen om zijn vingers soepel te houden voor zijn vioolspel, hoewel hij sinds moeders dood bijna nooit meer speelde. Ik liet de tang en het gietstuk waar ik mee bezig was in de gootsteen liggen en liep naar het raam. Op datzelfde moment draaide vader zich om en keek me aan. Ik vermoedde dat hij mij al had gezien voor ik hem met zijn rug naar de werkplaats toegekeerd had zien staan. Dat deed hij altijd bij iedereen, bij Reba, bij de werklui, en zelfs bij Cordelia. Hij verwachtte gewoon dat mensen hem zouden aanzien voor een element van de natuur, dat al sinds mensenheugenis deel uitmaakte van het landschap, zoals bomen, bergen en rivieren.

Met een gebaar gaf hij te kennen dat ik naar buiten moest komen. Ik deed mijn vuurvaste handschoenen uit en liep naar hem toe.

Vader keek me nooit aan als hij tegen me sprak. Het is ongelooflijk wat een arsenaal aan gebaren gezinsleden aanleren om elkaar iets dui-

delijk te maken zonder woorden. Wanneer ik hem dan antwoordde, keek hij me evenmin aan, en dan vroeg ik me natuurlijk af of hij wel gehoord had wat ik zei of dat ik het misschien moest herhalen. Echt irritant.

Ik ben me ervan bewust dat ik dit allemaal in de verleden tijd opschrijf. Daar moet ik toch echt nog even aan wennen.

We wisselden wat verplichte oneliners uit, hij stopte de wasknijper voor de oefeningen in zijn jaszak en begon te lopen, wat betekende dat ik hem moest volgen. We liepen langs het atelier en de door de late middagzoon oranje gekleurde kas. Cordelia en ik vonden dit altijd een betoverend gezicht.

Het was het tijdstip waarop de vogels harder begonnen te fluiten, in een laatste poging het vallen van de avond tegen te houden.

We wandelden in de richting van de rivier, waarbij we langs het hoger gelegen zwembad liepen. Hij vroeg hoe mijn dag was verlopen, en of ik nog bepaalde dingen moest doen, op zijn gebruikelijke onverschillige toon, hoewel het me opviel dat de trage manier waarop hij normaliter sommige woorden uitsprak anders klonk.

Daardoor was ik op mijn hoede.

Vader kwam nooit rechtstreeks tot de kern van de kwestie, maar als hij eenmaal zijn punt maakte, beet hij zich erin vast en liet niet meer los, als een ware stierenvechter in het heetst van de strijd.

Ik weet niet of ik me alles wat hij tegen me zei nog goed herinner, of wat het gespreksthema was voordat het uit de hand liep. Ik meen me een niet-aflatende preek te herinneren over het feit dat ik mijn leven nu maar eens een keer op de rails moest krijgen, dat ik toch al eenentwintig was, dat ik niet nóg langer uitstel van militaire dienst kon krijgen, wat trouwens toch niets had opgeleverd, want ik had die tijd ook niet benut voor enige studie, en een lang et cetera aan soortgelijke verwijten. Mijn gedachten dwaalden al snel af en met de monotone stem van vader op de achtergrond dacht ik aan Cordelia en aan haar schouders, aan het littekentje van de tuberculosevaccinatie dat wel gebeiteld leek te zijn in haar amberkleurige huid.

Ergens midden in zijn preek beseftte ik dat vader ook de naam van Cordelia noemde.

Ik keek op en zag hoe hij recht in mijn ogen keek. Ik kon me niet herinneren dat zo iets ooit eerder was gebeurd. Ik kon zijn blik niet weerstaan,

dus beschaamd sloeg ik mijn ogen neer. Ik voelde hoe mijn wangen als het ware nog erger gloeiden dan de smeltoven in het atelier. Vader sprak met een minachtend trekje rond zijn mondhoeken. Ineens leek het wel of mijn lichaam van glas werd, zoals die enorme ruiten van de winkels in de hoofdstraat, die als je er te hard tegenaan duwt zeker breken, en als de daaropvolgende lawine van scherven dan neerdaalt wordt stukje bij beetje je lichaam tot niets gereduceerd.

Vader sprak het woord 'genoeg' uit terwijl hij zijn blik op me gericht hield. 'Genoeg' herhaalde hij en ik was verbaasd toen ik even zijn enigszins vermoeide, door verontwaardiging en woede vertrokken gezicht zag. Wat daarin doorschemerde was ouderdom en ik zag duidelijk voor me dat hij het allemaal weleens zat zou kunnen zijn, zijn leven, zijn gezin en zijn landgoed. Misschien wilde vader wel liever terug naar het dorp, of naar de bar van Farias om een biertje te drinken, om daar aan het tafeltje te gaan zitten dat dicht bij de vleessnijmachine staat, wachtend tot een stamgast hem zou aanspreken, waarop hij een gesprek zou beginnen dat was vergeven van de schuine moppen en voetbalcommentaren.

Dat was wat vader wilde; hij zat niet te wachten op een uitzichtloze situatie met zijn zoon.

Op dat moment had ik zelfs zin om hem te omhelzen. Maar ik wist dat hij me zou afweren, en dat zou heel pijnlijk zijn. Bovendien werd het al laat. Vader had zich in het onderwerp vastgebeten, en hield een lange monoloog over hoe mijn toekomst eruit zou moeten zien. Hij had het over mijn studierichting en over een reis naar Europa. Er zat in Milaan een uitstekende kunstacademie, waar moeder hem dikwijls op geattendeerd had. Daar zou ik de kans krijgen een studie te gaan volgen in 'het centrum waar alles samenkwam', zoals moeder het graag formuleerde.

Tijdens de wandeling merkte ik op een gegeven moment dat we inmiddels heuvelopwaarts liepen, wat betekende dat we het ravijn naderden. Een paar meter van de rand bleef vader stilstaan en keek in de verte. Van waar wij stonden, was de rivier niet te zien, maar we hadden wel zicht op de eilandjes die in de verte lagen. 'De zon is al ondergegaan,' zei hij. Daar voegde hij even later aan toe: 'Ik wil je hier morgen niet meer zien.'

Mijn zicht vertroebelde door de groene constellaties die ik altijd voor ogen kreeg als ik hard in mijn ogen wreef.

Ik merkte hoe mijn lippen het woord 'Nee' vormden.

Vader keek me aan. De afkeuring was nu heel duidelijk op zijn gezicht te lezen.

'Jij gaat hier morgen weg. En dat doe je zonder veel problemen, anders trap ik je eigenhandig naar het station.'

Hij draaide zich opnieuw van me af en staarde in het niets.

Ik weet niet meer wat ik op dat moment dacht. Opnieuw keek ik tegen zijn nek aan. Heel even kwam het idee bij me op dat die nek eigenlijk vaders gezicht was. Het was als een oud afgodsbeeld waarvan de trekken door de jaren waren vervaagd.

Ik kon me niet meer inhouden en liep op hem af. Ik zette mijn handen op zijn rug en liep duwend naar voren. Misschien dat hij door verbazing overrompeld niets uit kon brengen. Hij leek even met zijn hakken grip te krijgen op de aarde, maar het enige wat hij bereikte was dat hij naar voren slipte. Al gauw was de grond onder zijn voeten verdwenen. Zodra ik voelde dat zijn vrije val begon, liet ik mezelf snel achterovervallen.

Ik hoorde geen schreeuw, amper een ademtocht, een zucht, zoals wanneer iemand in een zwembad van de hoge duikplank springt. Ik wachtte even. Evenmin hoorde ik het geluid van een klap; het was alsof hij in de omgeving was opgelost.

Ik wachtte een poosje voordat ik besloot over de rand te kijken. Daar lag hij, languit op de bodem.

En eigenlijk verwachtte ik hem daar niet te zien, omdat ik geen geluid had gehoord. Misschien was hij wel in de lucht blijven zweven om me daarvandaan zoals altijd minachtend aan te staren.

Maar daar beneden lag het lichaam van vader. Onbeweeglijk.

Hij kon onmogelijk nog in leven zijn; zelfs hij was niet in staat zo'n val te overleven.

Ik bleef nog even naar hem staan kijken, waarna ik me omdraaide en op weg ging naar het atelier. Op dat moment traptte ik op iets wat op de grond lag en zag ik de houten wasknijper liggen. Die was vast gevallen toen hij zich verzette tegen mijn duw in de richting van het ravijn. Ik stak het ding in mijn zak.

Ik ging weer op weg, in een rustig maar gestaag tempo.

Het ravijn is ook te zien vanaf de oever aan de overkant, die zich eveneens op ons landgoed bevindt; dus niemand, behalve een arbeider die achterliep met zijn werk, had kunnen zien wat er gebeurd was. Ik meen

hooguit een grazende koe te hebben gezien, die mogelijk vanuit haar ooghoeken twee mannen heeft zien lopen.

Ik verbaas me nog steeds over mijn eigen koelbloedigheid op het moment dat ik terugliep naar de kas om vervolgens opnieuw het atelier in te gaan en de deur achter me dicht te doen. Enigszins opgelucht leunde ik tegen de oude houten deur aan. Ik bleef nog een uur in het atelier hangen, precies zoals ik altijd deed, zodat het niemand zou opvallen dat ik me anders dan anders gedroeg. Daarna pakte ik mijn dagboek van de plek waar ik het verstopt had en ging naar mijn kamer.

En nu zit ik hier af te wachten wat er verder gaat gebeuren.

De bodem van het ravijn ligt op zo'n tien meter van de oever van de rivier en 's nachts komt het getij niet zo ver. Hij wordt vast binnen een dag al gevonden, want als niemand hem vanaf boven ontdekt, dan zal een of andere schipper hem wel opmerken.

Nu ik er zo over nadenk is het nog maar een kwestie van enkele uren voordat iedereen weet dat er een ongeluk heeft plaatsgevonden, want als vader niet komt opdagen, zal Reba de werklui, Cordelia en mij eropuit sturen om hem te gaan zoeken. Als ze nu al de bar van Farías heeft gebeld en ze hem op de kade niet hebben gezien, zal ze ongerust worden. Ze zal van ons verlangen om naar hem op zoek te gaan, en wie weet moet ik straks nog gaan doen alsof ik hem zelf heb gevonden, al laat ik dat vinden liever aan een van de werklui over.

Reba vraagt zich nu al hardop af waar hij toch uithangt. Ik meen Cordelia's zachte diepe stem te horen antwoorden. Amadeo zit er denk ik ook bij en misschien Lautaro ook wel. Ik ontkom er niet aan om erheen te gaan, anders zou het opvallen.

Ik vraag me af of men door zal hebben wat er is gebeurd, of mijn gezichtsuitdrukking me zal verraden. Eigenlijk zou ik hier een spiegel moeten hebben. Ik zal eens kijken of ik er eentje in het atelier kan maken. Beter twee zelfs, dan kan ik er eentje aan Cordelia geven.

De komende dagen zal ik het zwaar krijgen. Ik zal voor alles hier moeten zorgdragen. Misschien is het zelfs wel beter zo.

Ik moet niet vergeten om dit schriftje tussen de andere schriften te verstoppen. Niemand mag het vinden.

Ik weet niet goed wat ik moet zeggen. Misschien zou vader het me niet in dank afnemen, maar ik voel me reuze opgelucht.

Waar zou zijn ziel terechtkomen? Een plaatsje in de hemel heeft hij eigenlijk niet verdiend, hoewel Gods vergeving oneindig is.

Ik kijk naar zijn oude houten wasknijper, waarmee hij oefende om kracht in zijn vingers te behouden. Ik druk de knijper in met duim en wijsvinger van mijn rechterhand. Daarna met middelvinger en duim en dan met ringvinger en duim. De krachtsinspanning is niet meer te harden wanneer ik de zwakkere vingers gebruik.

Zo wordt het bijna een marteling.

Fase één

De wreedheid van het lot

1

Buenos Aires, 4 april 1999

Enkele dagen voordat zijn dochter verdween zat Fabián verstrikt in een nare droom, maar hij had goede hoop op een uitweg.

Hij herinnerde zich nooit wat hij gedroomd had maar hij was er evenmin zeker van dat dat ook voor alle andere mensen opging. Hij was nog nooit een wetenschappelijk artikel tegengekomen met daarin overtuigend bewijs dat mensen iedere nacht droomden. Fabián dacht aan dit alles met die vertekende helderheid die eigen is aan dromen, terwijl hij zich een weg baande door stroperige contreien die een vertragend effect hadden op zijn bewegingen.

Hij liep door een straat ergens in een onbestemde buurt. Het was nacht. Hij wist dat Lila en Moira in de buurt waren, al kon hij ze niet zien. Het was niet zo'n droom waarin je voeten ineens naar beneden gezogen werden of waar je in een oneindige diepte valt. Er was niemand te bekennen op straat en de winkels waren gesloten, hoewel hij zich bij nader inzien realiseerde dat ze niet gesloten maar verlaten waren: de deuren stonden open en binnen was alles aan de kant geschoven; hier en daar zag je nog een ongebruikte kassa staan, een kapotte toonbank, lege schappen en een onophoudelijk knipperende tl-buis.

Zoals gebruikelijk in dromen wist Fabián onbewust welke kant hij steeds op moest gaan. Hij had de vage indruk dat hij voor iets of iemand op de vlucht was, maar hij kon niet bedenken voor wie of wat precies en wat zijn bestemming was. Op een gegeven moment meende Fabián de stemmen van Lila en Moira te horen. Hij stond stil, ergens midden in een straat, tegenover iets wat leek op een verlaten glazen hokje met een pinautomaat, maar wat later een liftcabine met glazen wanden bleek te

zijn. Zij zaten in die lift. Aan hun gebaren te zien spoorden ze hem aan om haast te maken. Fabián probeerde vaart te maken, maar toen hij bij het hokje aankwam sloten de deuren zich. Moira keek hem door het glas aan; Lila ook, maar die draaide hem daarna de rug toe. Het licht in de cabine ging uit, hij plaatste zijn handpalmen tegen het glas aan en bracht zijn gezicht dichterbij, in een poging een glimp van ze op te vangen. Maar het was pikkedonker binnen. Toen zag hij ineens nog een derde gedaante in het donker, en toen die dichterbij kwam, keek Fabián recht in twee blauwe ogen zonder gezicht. Het waren de ogen van een mens of een dier die hem recht aankeken.

Grommend ontwaakte Fabián op de parketvloer naast zijn bed uit de droom. Dat was hem nooit eerder overkomen, dat hij door een droom uit zijn bed was gevallen.

Hij keek of Lila wakker was geworden van de dreun, maar ze lag nog rustig te slapen. Voorzichtig stond hij op, liep de kamer uit en keek even om de hoek bij Moira. Zijn dochter lag ook te slapen, met een imitatieknuffel van Disneyfiguur Japie Krekel in haar armen. Hij had net zo'n hoed als Japie, maar meer poten en een langer lijf; het was een minder verfijnde versie, alsof Japie Krekel minder mens en meer insect was geworden. Japie was Moira's favoriete knuffel.

Hij liep naar haar toe om te kijken of ze in bed had geplast. Wonder boven wonder was dat niet het geval. Dat verklaarde meteen waarom ze niet 's nachts bij hen in bed was gekropen.

De laatste tijd plaste Moira 's nachts steevast tussen twee en drie uur in bed. Voor haar het beste excuus om bij pappa en mamma in bed te kruipen.

Lila's psychiater had hun een kinderpsycholoog aanbevolen, bij wie ze met Moira op consult waren geweest. De vrouw had hen verzekerd dat het een kortdurende fase was. Maar ja, die hoefde ook niet iedere dag de lakens te verschoneren.

Fabián liep naar de keuken. Overal was het stil, zelfs de totale stilte op straat viel op. Toen drong het tot hem door dat het zondag was. Hij ging terug naar de slaapkamer en kroop weer in bed. Lichtjes raakte hij Lila's schouder aan. Ze maakte een beweging alsof ze iets wegduwde. Even later viel Fabián in een diepe, droomloze slaap.

2

‘Ik wil naar de boom,’ zei Moira.

Ze was vier jaar oud en haar ogen leken sprekend op die van haar moeder; donkerbruine, licht afhappende amandelvormige ogen, die haar bij tijd en wijle een ondefinieerbare melancholische uitstraling gaven. Soms, als ze haar wenkbrauwen optrok, kreeg haar gezichtje een uitgesproken verbaasde uitdrukking. Zo zag Fabián haar het liefst.

Het was al begin april en de hitte begon plaats te maken voor frisse, zonovergoten dagen. Ze woonden op de Avenida Álvarez Thomas, van waaruit ze naar de speeltuin op het plein waren gelopen, waar diverse soorten speeltoestellen stonden. Lila bladerde door de krant die ze net had gekocht en keek niet op of om, waardoor ze tegen de rand van het zandpad aanstootte.

Lila en Fabián liepen achter Moira aan, die snel naar de plek toe liep waar ‘haar boom’ stond, een jonge kapokboom, waarvan de doornen waren afgeplat zodat weerloze kinderen en onoplettende voorbijgangers zich niet zouden bezeren. De eerste keer dat ze naar de speeltuin gingen, een maand nadat ze het appartement hadden betrokken, was Moira gebiologeerd op de doornige boom met z’n fascinerende groene stam afgestapt, die bijna kunstmatig leek. De driewieler, de speeltoestellen en eigenlijk de hele speelplaats waren slechts bijkomstigheden voor haar. De boom vond ze het allerbelangrijkst, die sloeg ze nooit over.

Elk jaar op Moira’s verjaardag in januari nam Fabián een foto van Moira en haar boom. Dat was dus nu al vier keer gebeurd en Fabián ging ervan uit dat hij dit ritueel ieder jaar zou herhalen, dat Moira, eenmaal volwassen, deze gewoonte van hem zou overnemen, en ook aan haar kinderen en kleinkinderen zou doorgeven.

Lila en Fabián namen plaats op een van de stenen banken onder de pergola van beton, waarvandaan ze goed zicht hadden op Moira. Fabián zou zelf nooit een dergelijke speeltuin ontworpen hebben, maar de plek was goed onderhouden en er hing een gemoedelijke sfeer. Bovendien was het er altijd vrij rustig.

Lila spreidde de krant uit over de tafel waar een schaakbord op geschilderd was en haalde de culturele bijlage eruit. Af en toe, wanneer Moira achter een bloembak verdween en Fabián haar uit het oog verloor, stond hij op, om pas weer te gaan zitten zodra ze weer, zoals altijd druk in zichzelf kletsend, tevoorschijn kwam. Ze ging nu naar het gedeelte met de speeltoestellen en klom op de buisglijbaan. Lila had ooit eens staan wachten tot haar dochter de tunnel van de glijbaan af kwam roetsjen, en toen ze haar vastpakte kreeg ze ineens een schok van de statische kleding van het meisje en gilde het uit van schrik. Sinds die dag bleef Lila uit de buurt van haar dochter als ze op de glijbaan klom, en Moira had er handigheid in gekregen om goed in het zand te landen.

Fabián pakte de krant en begon te lezen in het actualiteitenkatern.

‘Turandot wordt dit jaar opgevoerd in Teatro Colón,’ zei Lila.

‘Er is in San Telmo een tarotlezeres vermoord,’ zei Fabián.

Blijkbaar had de vrouw haar eigen lot niet weten te voorspellen ondanks haar esoterische gave. Haar ex-man had flink met een hamer op haar ingeslagen, terwijl ze nog aan haar tarottafel zat. Zo was ze gevonden. ‘Met de kaart van de gehangene nog in haar hand,’ maakte Fabián zijn relaas af, die er lol in had om wat hij in de actualiteiten las op te leuken met dramatische details die hij er zelf bij verzon. De moordeenaar was uren later in een pension aan de Calle Montevideo opgepakt, zonder verzet te bieden. In zijn nachtkastje werd de hamer gevonden, met opgedroogd bloed en haren van zijn vrouw er nog aan.

In de krant stond ook nog een bericht over een vijfendertigjarige vrouw, die drie maanden geleden was verdwenen. Fabián herinnerde het zich nog wel, hij had de zaak in het nieuws gevolgd. De vrouw had na haar werk in het centrum een bus genomen richting La Plata, waar ze woonde. Daar was ze nooit aangekomen. Drie uur later had haar man aangifte gedaan van haar verdwijning. Niemand had haar ergens onderweg zien uitstappen, maar er was ook niemand die haar het station van haar bestemming had zien uitkomen. Een mysterieus geval.

Fabián ging ervan uit dat als er niet gauw aanwijzingen gevonden zouden worden, de pers zou stoppen erover te schrijven. Hij probeerde zich er een voorstelling van te maken hoe de echtgenoot eraan toe zou zijn als zijn vrouw na een jaar nog steeds vermist zou zijn. Misschien had hij tegen die tijd alle wanhoop en onmacht al achter zich gelaten, en zat hij achter een kopje koffie in een bar ergens in de buurt naar buiten in het duister te staren, in de hoop dat hij haar ooit nog eens zou zien. Hij zou slechts slachtoffer van zijn eigen vruchteloze verlangen zijn.

Daarna gaf Fabián zijn gedachten een draai van honderdtachtig graden en haalde zich een man voor de geest voor wie de verdwijning van zijn vrouw een geschenk uit de hemel was. Het leven met haar was een hel en het lot was hem toevallig gunstig gezind geweest. Die vent zit op een gegeven moment in een bar, en hij beseft ineens dat hij al maandenlang een façade van verdriet heeft opgetrokken voor de buitenwereld. Hij is gewoon beter af zonder zijn vrouw. Toen ze nog maar pas verdwenen was voelde hij zich er wel rot over, logisch, maar nu staat hij op het punt om een besluit te nemen over hoelang hij die komedie nog moet blijven volhouden, hoelang hij nog zogenaamd in de rouw moet zijn om zijn vermiste vrouw voordat hij de bloemetjes buiten kan gaan zetten.

Fabián ging nog eens ontspannen op de bank zitten en bladerde door naar de pagina met de horoscopen. Hij las zijn eigen sterrenbeeld, dat van Lila en dat van Moira. Voor zijn dochter: 'Hoogste tijd om het roer van uw leven eens helemaal om te gooien'. Voor Lila: 'Huwelijksproblemen hangen in de lucht, maar die zijn van voorbijgaande aard'. Van hemzelf: 'Een zonnejaar vol perikelen'. De krant had ongetwijfeld de schoonmaker op de astrologierubriek gezet.

Fabián sloeg de krant dicht, en keek naar zijn vrouw. Altijd als hij naar haar keek terwijl ze aan het lezen was, moest hij eraan denken dat ze er ook zo had uitgezien toen hij haar voor het eerst zag. Hij stond toen op de gang van de Faculteit Architectuur te wachten tot het examenlokaal open zou gaan. Eigenlijk had hij al bijna besloten maar geen examen te doen. Het was een herexamen en hij wist niet zeker of hij zich deze keer wel beter had voorbereid. Ineens zag hij haar. Ze zat op een krukje wat te lezen, met haar ellebogen leunend op de houten

rand van de balustrade. Op dat moment voelde hij een vlaag van opwinding.

Ze zat weliswaar, maar hij kon toch zien dat ze redelijk lang was; een meter tweeënzeventig, kwam Fabián later te weten. Langzaam sloeg ze bladzijde na bladzijde van haar boek om, en soms zat ze met een van haar druppelvormige blauwe oorbellen te spelen. Ze had een zeer blanke huid en gitzwart glanzend haar, dat Fabián gek genoeg associeerde met de glans van een zwart paard.

Ineens had ze haar blik op hem gericht.

Hij wist niet meer zo goed hoe het toen precies verder was gegaan, wat het eerste woord of gebaar was geweest dat ertoe had geleid dat hij op haar af was gestapt. Wel herinnerde hij zich nog dat hij zijn verhaal over het op handen zijnde examen als excuus had gebruikt om haar stem te kunnen horen en te zien hoe ze haar lippen bewoog. Ze hadden samen zitten lachen, hij was dat examen gaan doen en deed het nog goed ook, en toen hij weer naar buiten kwam, zat ze daar nog steeds. Toen Fabián later bij de halte op de bus stond te wachten, was hij in het bezit van haar telefoonnummer.

Daarna was het allemaal in een stroomversnelling geraakt. Twee weken later waren ze al plannen aan het maken om samen een betaalbaar appartementje te huren.

Zeven jaar waren er nadien verstreken. Fabián liet zijn herinneringen voor wat ze waren en richtte zijn aandacht opnieuw op de vrouw die tegenover hem aan tafel de krant aan het lezen was.

‘Er is pasgeleden een Armeens restaurant geopend,’ liet Fabián vallen, in een poging iets te berde te brengen dat de huwelijksse sleur waarin ze verkeerden zou doorbreken.

Lila legde de krant neer, richtte haar blik omhoog, en keek eerst naar Moira, daarna voorbij de speeltuin en de Calle Delgado, waar de blauwe hemel de huizen omlinjnde, en mogelijk nog verder weg, maar dat kon Fabián niet meer goed inschatten.

‘Wat moet ik me bij Armeens eten voorstellen?’ vroeg Lila.

‘Het zal wel op Arabisch eten lijken, alleen met andere namen. Geen idee. Laten we het maar eens gaan uitzoeken. Morgen laten we Moira bij Cecilia en dan gaan we.’

‘Prima.’

‘Heb je er zin in of niet?’

‘Het is vast duur.’

‘Maak je daar nou maar niet druk over.’

Lila liet haar mondhoeken lichtjes opkrullen en streek met een hand over haar ogen.

‘We gaan zeker uit eten om over ons te praten, hè?’

‘We gaan in eerste instantie uit eten om gewoon te eten. Maar omdat je er nu toch over begint, zouden we inderdaad van de gelegenheid gebruik kunnen maken om een en ander te bespreken.’

‘Zoals wat dan?’

Nou ja, wat dacht je ervan om het er eens over te hebben dat we het al drie maanden niet meer gedaan hebben, dacht Fabián, terwijl hij langzaam de krantenpagina’s zat te verfrommelen.

‘Geen idee. Over ons.’

‘We zijn al een paar keer uit eten geweest en toen hebben we uiteindelijk over helemaal niets gepraat,’ zei Lila stellig, met op haar gezicht een bijna verveelde uitdrukking die Fabián een beetje de keel uit begon te hangen.

‘Oké dan, maar deze keer zouden we echt eens met elkaar moeten praten.’

‘Ligt het nou aan mij of klinkt dit allemaal heel dramatisch?’

Fabián keek Lila eventjes aan.

‘Oké, laat maar, dan gaan we toch niet uit eten.’

‘Dus nu ben je boos en ga je zitten mokken. Ik wist het.’

‘Niet te geloven. Het is zondagochtend, we hebben hooguit een paar woorden gewisseld en je weet de sfeer alweer te verzieken.’

Lila gaf geen antwoord. Dit soort discussies liet ze meestal aan zich voorbijgaan. Ze trok haar wenkbrauwen op.

‘Waar is Moira?’

Fabián keek in de richting van het speelterrein en zag haar niet. Op de schommel zat een jongetje in een voetbalshirt van het Argentijnse voetbalelftal, verder zag hij een vrouw met een parse legging die vast zijn moeder was, en een paar meter verderop hield een meisje in een jeans en een zwart T-shirt haar Dobermann stevig vast zodat de hond niet in het zand zou gaan rollen.

Ze was niet bij de glijbaan. Fabián liep om de boompjes heen die het speelterrein afbakenden. Op het grasveld dat uitkwam op straat was niemand. En ze zou zelf nooit de straat op gaan want ze wist dat het gevaarlijk was. Ze was vast op een van de betegelde paadjes die door de speeltuin heen liepen. Hij liep naar de hoek van de straat, en keek naar de plek waar het borstbeeld stond van de notabele naar wie het speelplein was vernoemd. Niemand. Fabián voelde een knoop in zijn maag opkomen. Waar zou ze in godsnaam kunnen zijn?

Hij zag dat Lila aan de andere kant van de pergola liep te zoeken.

Hij liep weer terug naar het speelterrein. De vrouw met de legging stond naar hem te kijken. Het meisje met de Dobermann was al weg.

‘Heeft u hier misschien een meisje zien spelen? In een groen shirtje en een korte broek?’

De vrouw schudde ontkennend haar hoofd. De geschrokken blik in haar ogen leek nogal gemaakt. Ze ging dichterbij haar zoontje staan, die niet meer aan het schommelen was.

Fabián liep terug naar de pergola. De pagina’s van de krant, die op de tafel met het schaakpatroon lag, vlogen alle kanten op. Van achter een struik kwam Lila tevoorschijn en ze keek Fabián wanhopig aan.

‘Ik zie haar nergens...’

‘Verdomme, Moira, ik...’ mompelde Fabián terwijl hij bleef zoeken naar zijn dochter. De knoop in zijn maag had zich nu naar zijn onderbuik verplaatst.

Vanaf Moira’s geboorte, in haar eerste levensjaar, had Fabián last gehad van obsessieve angsten die jonge ouders wel vaker hebben. Valpartijen, ontvoering, verstikking, wiegendood... Naarmate ze ouder werd, verminderde dat. De angsten had hij ergens in een hoekje van zijn onderbewustzijn geparkeerd, en zijn dagelijks leven werd er inmiddels niet meer door gedomineerd. Maar hier in de speeltuin staken ze weer in volle hevigheid de kop op.

Zonder acht te slaan op Lila’s geroep rende Fabián in het rond, terwijl hij probeerde te bedenken wat er aan de hand kon zijn.

Hij liep het tegelpad omhoog terwijl hij in het rond keek. Overal in de speeltuin waren mensen en in dit soort situaties kon je je nog wel eens verkijken. Het was vaak genoeg voorgekomen dat Moira zich op een paar meter afstand van hem bevond, zonder dat hij haar zag. Hij

probeerde kalm te blijven, om zijn gedachten die met hem op de loop gingen tot bedaren te brengen.

Hij liep naar de plek waar een droogstaande fontein stond. Als hij Moira ook daar niet zou vinden, zou hij op de politieagent afstappen die hij had zien staan op de hoek van Álvarez Thomas en Zabala.

En toen ineens zag hij zijn dochter bij de fontein staan, met haar rug naar hem toe. Alle spanning viel in een keer van hem af, en hij schaamde zich bijna voor zijn overspannen reactie.

Hij rende op haar af en in een flits schoot de paniekgedachte door hem heen dat ze zich om zou draaien en het een ander meisje zou zijn, zoals in een voorspelbare thriller.

Maar ze was het echt. Hij schudde aan haar armpje terwijl hij haar naam uitriep. Lila kwam op hen af en met een zucht van verlichting tilde ze haar dochttertje op.

‘Engeltje... waarom heb je niet tegen ons gezegd waar je heen ging? Je hebt ons zo laten schrikken!’ riep ze terwijl ze haar kind knuffelde.

Fabián dwong het meisje om hem recht in de ogen te kijken.

‘Nooit meer doen, Moira! Afgesproken?’

Ze keek hem precies zo aan als haar moeder wanneer die geen zin had om antwoord te geven. Fabián herhaalde wat hij eerder had gezegd.

‘Afgesproken, Moira?’

‘Ik ben met die meneer meegelopen,’ zei het kind.

‘Welke meneer?’ vroeg Fabián.

‘De meneer van de tuin.’

‘Dat heeft ze van een of ander televisieprogramma,’ zei Lila. ‘Nu is ze geschrokken omdat je tegen haar hebt staan schreeuwen.’

‘O, is het nu mijn schuld?’

‘Laten we maar gewoon naar huis gaan.’

Fabián sprak zijn dochter nogmaals streng toe.

‘Heeft een meneer je hiernaartoe meegenomen? Eerlijk zeggen.’

‘Dat kan ik niet zeggen, want hij is van de tuin.’

‘Kun je me alsjeblieft normaal antwoord geven? Je bent tenslotte al vier jaar.’

Moira keek hem aan en sloeg haar armpjes om zijn nek. Lila gaf haar dochter over aan Fabián.

Later zou Fabián nog vaak aan dit voorval terugdenken, aan al die signalen die hij toen niet had opgemerkt.

Maar wie kan zo iets nou op voorhand zien aankomen? Vaak zijn signalen pas duidelijk als het al te laat is.